Bărbierul și prințul

Scrisoare

Standul Tarkington

Traducere („Monsieur Beaucaire”)

în Helsinki,
Publishing Co., Ltd. Carte,
1924.

PRIMUL CAPITOLUL

Tânărul francez și-a îndeplinit foarte bine planul. A lui credința lui că ducele înșela era corectă. Exact ca bărbații tăcuți se strecurase în liniște prin ușa din spatele camerei, se înclină peste masă și a scos zâmbind un cartonaș din mâneca înaltului englez.

— Mulţumesc, domnule Duke! a râs, ridicându-se și făcând un pas in spate.

»Nu înseamnă nimic mai mult decât că trebuie să-mi murdăresc mâinile să te taci, strigă englezul, aruncându-se spre el.

— Nu cădea peste mine, spuse Beaucaire atât de înverșunat încât celălalt
oprit. "Uita-te in spatele tau!"

Englezul se întoarse și se trezi pe un leagăn. Stătea acolo prins, neputincios, uneori roșu de furie, alteori palid de rușinea expunerii. M. Beaucaire gesticula politicos bărbaţilor muţi şi a remarcat: »Nu este un compliment domnului că Am dobândit șase oameni mari pentru a-l învinge. Toate sunt slujitorii mei credincioși și singur este domnul. Poate a vrut ca să nu știe nici măcar slujitorii lui că se juca de tineret cu un francez pe care domnul Nash nu-l poate tolera în salonul său? Domnul
din păcate, a venit aici singur și pe jos.»

Ducele rosti un val de insulte. Captorul lui a zâmbit vesel și a făcut o lumină, ca și cum ar fi bâzâit insectă mișcare pentru a fi expulzat. În același timp, le-a făcut semn slujitorilor săi să se rețină
furia lui aprigă împotriva englezului.

„O să mă ucizi, ticălosule!”

M. Beaucaire ridică batjocoritor din umeri. »Ce vorbe!
Desigur că nu! Crimă! Ce cuvânt pentru o astfel de gazdă! Nu, nu crimă,
numai dezonoare.” A izbucnit într-un hohot de râs. Era ca el
ar fi încercat să câștige simpatie.

„Epavă infernală!” ducele a scuipat literalmente cuvintele.

"In acest mod! Dar uit – domnul a învățat
maniere de la propriii lor compatrioți.»

»Crezi că nici un suflet din Bath nu crede ce spui?
despre mine – că eu – că eu –»

„Că înălțimea sa Ducele de Winterset avea o carte ascunsă
în mânecă?”

»Vagabond mizerabil de stradă, inel stabil, născut într-un grajd –»

»Nu este o onoare să te naști acolo unde se pare că a luat-o domnul?
educația lui?”

„Tu pur și simplu plătit, bărbier slăbănog, grajd... tu...”

„Ce extravaganță!” tânărul s-a înclinat ferm. "A lui
înălțimea sa îmi acordă toate funcțiile de încredere din casa lui.»

„Prostule cu mustaciu, aici în Bath nu sunt cinci majordom,
cine ar fi de acord să vorbească cu tine –»

„Nu, domnule, nu în parada clubului. Dar mulți oameni vin oricum la
mine
a juca. Pentru că mă joc mereu, noapte sau zi, oricând pot
cineva vrea și pentru că sunt mereu sincer, domnule.»

» Nemernic fără valoare! Fiecare persoană știe că vii
În Anglia ca frizer al ambasadorului francez. Cine este tutorele tău
ai asculta! Cine te-ar crede?"

„Totul, domnule. Nu crezi că m-am gândit la compania mea
șanse de eșec?”

"Ce altceva!"

„Domnul nu vrea să se așeze din nou?” Beaucaire se înclină ușor. »Kas
asa de. Nu ar trebui să ne obosim acum înaintea Lady Malbourne
invitații mari. Haha! Și tu, Jean Victor, și ceilalți, mergeți în sală.
Păzește ușa François. Ei bine, acum putem vorbi. Doamne, gândește-te
limpede si rece. Și acum ascultă cu atenție. Voi vorbi pe scurt.
Sunt cunoscut că sunt complet sincer. Un jucător de noroc? Oh da,
dar sincer, mereu sincer. Toată lumea o spune. Nu este adevărat?
Gandeste-te la asta. Și – poate că a ajuns vreodată la urechile
Înălțimii Sale,
că nu toată lumea crede că joacă destul de onorabil? Haha! Nu-i aşa

s-a spus aproape direct în urmă cu un an când a jucat rolul de domn
Cu Tappingford în cafenea –»

»Mizerabil scandalagizor!» strigă ducele, eu...

„Calmează-te, domnule!” spuse francezul. »E ieftin să pierzi
răpitor neputincios. Poate da vina pe cont propriu pe insultă
victima lui? Gândește-te la ce spun. Este adevărat că nu sunt
recunoscut
în cercul social, că prietenii mei care vizitează aici nu mă reprezintă
femeilor lui că domnul Nash m-a alungat. Dar inca!
Nu sunt cunoscut ca un jucător onest și onorabil și
nu sunt eu crezut, chiar și eu, când ridic vocea și te acuz
public despre ceea ce deja se șoptește în secret? Gandeste-te la asta.
Ești un nobil și întotdeauna există unele epave pe care nu le faci tu
respinge. Dar atunci doar ei rămân de partea ta. vreţi
ca vorbesc despre asta? Și puteți sta în siguranță departe de Franța,
domnule.
Este adevărat că am renunţat la serviciul domnului de Mirepoix, dar el
mă aude și știe că nu mint niciodată. Singurul
domnul meu nu se va juca cu tine când vei veni la Paris.

Pe buzele palide ale englezului au apărut pete roșii. "Mult
veţi?" el a intrebat.

Râsul vesel al lui Beaucaire răsună prin cameră.

„Cred că ai șapte sute de lire sterline. Le puteți păstra, domnule.
La ce vârstă se va juca un asemenea domn cu domnul Beaucaire?
Când nimeni altcineva nu vrea să se joace cu el, nu poate
a plăti. Haha! De aceea devine umilul domn Beaucaire
rundă. Bani, haha! Ce voi face cu banii?"

Grația ei Winterset s-a întunecat, iar fața ei s-a contorsionat. El
s-a uitat la adversarul său și a mârâit liniștit pentru sine.

»Distribuirea banilor? Huh!” ciripit micul jucător. "Nu Nu NU! Doar
atât
că înălțimea sa ducele, deși este foarte sărac și puțin
cu proasta reputație, dar are _acces la orice_ - cu excepția cazului în
care eu -
Haha! Ei bine, domnule?”

"Nuntă! Îndrăznești măcar să te gândești să mă forțezi –».

Beaucaire învârti o mustață lungă și îngustă cu alb
cu degetul arătător, Apoi a rostit: „Domnul și cu mine vom merge în
noaptea asta
la balul lui Lady Malbourne – înălțimea voastră și cu mine.

„Asta-i o insolență nebună!” mormăi englezul.

»Stai in pace! Asta e tot. Vom merge acolo împreună.”

"Nu."

"Astă seară. Mi-am făcut planul. Totul este aranjat.»
A tăcut și apoi a spus serios: „Trebuie să mă prezinți ca doamnă
Pentru Mary Carlisle.”

Celălalt râse batjocoritor.

„Și Lady Mary Carlisle este prima dintre toate femeile de pe pământ,
care l-ar prefera pe diavolul însuși unui om fără rudă...
frizerie."

»Totul este aranjat. Nu vă temeți, nimeni nu se îndoiește de domnul
străin. Mă iei cu tine în seara asta –•»

"Nu."

"Cu siguranță. Și apoi – atunci am acces. Cer eu prea mult! Asta este
este doar o mică favoare și nu șoptesc niciodată, nici măcar nu respir,
că – înțelegi, eu tac pentru totdeauna despre ceea ce s-a întâmplat cu
Domnul
din greșeală."

„_Ați_ avea _acces_!” a batjocorit celălalt. »Puteți merge în camera
comunității
să danseze cu slujnicele. Chiar dacă aș fi vrut, nu aș putea
să te ducă în cercul social al lui Bath. Toate femeilor, la fel de
tineri ca
chiar și bătrâni, tați, frați și admiratori m-ar provoca la o luptă.
Și ai fi dat afară din salonul Lady Malbourne în cinci minute
după ce ai intrat.”

"Nu Nu NU!"

„Toți cei din Bath au jucat aici. nu crezi
că te-ar cunoaște, nebune? Ai câștigat mii
Din Bantison, Rakell, Guilford și Townbrake. Ei ar
să te biciuiască cu cârliile lor și ai fi meritat. Artificial
ai vorbi cu Lady Mary Carlisle? Chiar și ceva! Tu! Dar la fel face și
el
te-ar cunoaște, bufniță, chiar dacă ai putea evita pe alții. El a stat
chiar lângă tine când Nash te-a alungat din salonul lui.

Beaucaire se înroși puțin.

– Nu crezi că l-am văzut? el a intrebat.

»Crezi că născutul de jos ar fi tolerat pentru că
Winterset îl prezintă – crezi că Bath va primi un frizer?

– Pot să vă subliniez ceva, domnule? spuse tânărul
vesel. „Am părăsit această meserie.”

"Tocilar!"

„Acum sunt un om onorabil.”

"Uf!"

„Un om inteligent”, a continuat tânărul francez, „și un om bine crescut”.
Nu este adevărat? M-ai văzut vreodată beat sau crud?
sau cum să spun — _burghez_? Ar trebui să-ți faci de rușine oaspetele performanţă? Tu niciodata. Și aspectul meu — Arăt mulțimii
de la un baiat? Desigur că nu. Nu pot să-mi compar rochia și gustul cu ale tale?
Cu tine? Haha! nu vă faceți griji! Haha! Și în seara asta o sun pe doamnă
Cu Mary Carlisle.»

"Prostii!" indignarea ducelui s-a transformat în dispreț. »'Doamna Mary Carlisle, îmi permit să am onoarea să vă prezint marchizului de Mirepoix
la frizer? asa a fost?"

— Nu, bun domnule, râse tânărul. "Nu chiar. Nu ți se va întâmpla chiar și cea mai mică pagubă. Îmi voi sacrifica mustața — și îmi voi scoate și asta
o perucă neagră îngrozitoare și eu apar în părul meu. Uite
Aici!" În timp ce vorbea, își smulse o masă grea de bucle din cap și propriul ei păr, care fusese în coc sub o perucă mare,
drapată pe umeri și strălucea ca aurul la lumina lumânărilor. El
și-a aplecat capul pe spate și și-a scuturat părul de pe față. "Atunci când
Sunt supărat, sunt schimbat. Nimeni nu mă poate cunoaște. Asta este ceea ce primesti
vedea. Nu intelegi cat de putin iti cer? Nimeni nu va veni
să-l cunosc pe „domnul Beaucaire” sau „Viktor”. Haha! Totul e bine programat. Nu ai de ce să te temi.”

— Blestemat, spuse ducele, crezi că voi fi de acord să fiu târât?
ești cu mine cât vrei?”

"Te inseli. Nu. Tot ce vă cer este
doar aceasta o noapte. Nu am nevoie de mai mult. _Atunci_ nu mai am nevoie
dumneavoastră, domnule.”

»Păstrează-ți rezerva — atunci!» mormăi englezul condescendent.

»Câștigat!» strigă Beaucaire, bătând din palme vesel. » Învins
astă seară! Ei bine, asta are sens. Sunt gata pentru orice -
apoi. Nu poți cere prea multă răbdare. Este
este firesc să încerci să mă răzbuni pentru capcana aceea urâtă,
pe care l-am acordat cu atâta entuziasm la tine. Voi veni cândva în seara asta
după ce am întâlnit câțiva dintre prietenii tăi dragi. Nu este adevărat? Ale mele
trebuie să încerci să rămâi curajos.» Îi aruncă ducelui o privire ciudată.
„Domnul poate dori să știe pentru ce an am făcut aceasta
tragedie, de ce am fost atât de nepoliticos încât să-l arestez pe domnul?

Grace Winterset a răspuns cu o privire rece. Cel de sus
venele nobilului ca deja mai calme. Aspectul nu mai era așa
furios și ascuțit. Un fard uniform, natural, ia revenit pe fata
iar vocea lui nu mai era atât de răgușită. A început să se poată reține
mintea lui. „Cei smeriți au întotdeauna dorința de a se alătura
elitei.”

"Nu Nu NU!" Francezul a râs. »Nu asta este. Nu sunt deja?
atât de „om drăguț”? Tot ce îmi lipsește este un nume și o origine. Tu,
domnule, puteți mi le dați. Haha! Am devenit un nobil din asta
de seara. „Viktor”, frizerul, a fost condamnat la moarte. A lui
gâtul îi este tăiat cu propriul său brici. „Domnule Beaucaire”
—» Tânărul a sărit în sus, a apucat peruca neagră, a lipit-o
în cutia de zaruri de pe masă și l-a dat repede afară pe uşă.
„Domnul Beaucaire” este sufocat în propria afacere cu zarurile. Ce
Fenix
se ridica din scrumiera aia? Ce mare avantaj pentru mine are toată
lumea
alături de alți demnitari care tocmai s-au născut la rangul lor!
Pot să-l aleg pe al meu. Nu, vă plângeți pentru mine, domnule.
Mă vei face cavaler, conte, vicomte, marchiz — sau ce?
Nu e niciunul dintre ei! Pot să fiu nimic fără felicitarea Domnului,
ce nu este el insusi? Desigur că nu! O să fiu duce, să zicem
Ducele de Chateaurien. Haha! Înțelegi? Sunteți frații mei vitregi.”

Beaucaire făcu câțiva pași grațioși și flutură politicos mâna
ducelui de parcă l-ar fi invitat să vină cu el
la înalta sa nobilime. Englezul stătea în aşteptare, calm şi
o privire întunecată deja cam vicleană. Beaucaire se opri brusc. "Dar
Mi-am uitat vârsta. Am treisprezece ani”, a spus el
gâfâind. „Sunt foarte fericit că am ajuns și eu la rangul de superior.
Este
mi s-a părut prea grandios și mereu am crezut că sunt
liber de o asemenea ambiţie. Credeam că ascult operă
ar fi de ajuns să nu am chef să cânt împreună. Doamne, zic
un secret pentru tine: femeile din țara ta sunt foarte diferite
ca noi. Mademoiselle poate fi admirată, o doamnă engleză trebuie
adora. Femeile noastre au — frumusețea tinereții, voi oameni
sunt încă frumoși la treizeci de ani. ale noastre sunt florile,
voi vedete! Vezi, mă trădez, sunt atât de rău
patriot. Și printre aceste stele există una - ah, există una - la care
parka franceză din colțul ei mizerabil a atras atenția și acolo
a simțit căldura strălucirii lui!» Beaucaire se întoarse spre fereastră
și se uită
în întuneric. Nu putea vedea luminile scânteietoare ale orașului. Când
el din nou
întors, aproape că-și uitase prizonierul. A avut alte viziuni
mintal.

„Ah, ce strălucire!” el a exclamat. »Cei care trăiesc în nori
pe, vor să arate că vor ca țara să fie fericită,
zâmbește și creează această doamnă. Îngerul de aur al cerului și
oricum o vana pe Diana! Îl văd alergând pe lângă mine
pe marele lui calar. Atinge coama calului cu degetele. eu
Îl mituiesc pe călăreț să primească perii aceia. Le am aici
împreună cu poza fratelui meu. Oh, _tu_, râzi de mine desigur! Ce tu

înţelegi! A fost tot ce am putut obține. Dar am auzit
de încercările înălţimii sale de a-şi salva proprietatea. Dar nu este
a reusi. Nu este calea corectă - această moștenire trece chiar pe lângă
nasul lui.
Doamne, tu și cu mine! Poți râde! Bătălia a început și _my_
din initiativa mea. S-a făcut un pas mare: până astăzi
nu ai avut nimic de învins, de mâine o vei face
Supremația franceză - propriul tău protejat - de cucerit. Și pierzi
când crezi că lupta este ușoară și când nu înțelegi nimic, nu o faci
prostie, divină. Cum ai putea înțelege ceva? La tine acasa
nu ai acel instinct. Inima unei femei este un jurnal nescris pentru
tine.
Nu știi nimic despre vibrațiile care se mișcă în ea.
Există diverse cuvinte făcute exclusiv pentru Lady Mary -
bellissima, fermecătoare, _glorieuse_! Oh, cum mi-a urmat privirea
l. Mă întristează să văd tinerii tăi în preajma lui
căpitanii voștri, nobilii, vorbeatorii și escrocii voștri – haha! –
și trebuie să stau departe! Mă întristează că aș putea
doar admira-l de departe! E ciudat, dar aproape că am țipat
de admirație când am văzut privirea pe care ea i-a creat celuilalt
bărbat.
A fost atât de frumos, atât de blând. Atât de strălucitori erau ochii
lui
și astfel buzele lui zâmbesc. Ah, ce flirt divin!
O privire pentru altul, o, pentru mulți alții, și odată un trandafir
pentru tine,
domnule, când nu am avut norocul să-i murdăresc nici măcar micuțul
sub pantoful lui! Dar _în noaptea asta_, domnule, haha! – în seara
asta, domnule,
tu și cu mine, cei doi prinți, Ducele de Winterset și Chateaurien
duce – haha! Înțelegi! Mergem mână în mână la acestea
balul de absolvire și înțeleg acel aspect, eu! Poate chiar un
trandafir.
_I_! Devine ocupat acum. Dar încă doar zece minute,
Domnul. Îmi cer scuze că v-am făcut să așteptați în timp ce sunt în
vizită
în camera alăturată executându-mi mustața – asta e singura mea crimă
în seara asta – și purtând un costum alb din satin. Haha! eu
Voi fi un domn moale. François, trimite-l pe Louis la mine și la Viktor
să comand două trăsuri, pentru Domnul și pentru mine. Mergem în seara
asta
la sărbătorile nobilimii!»

CAPITOLUL DOI

Trăsurile se înghesuiau pe stradă înaintea porții Lady Malbourne, unde
mulţimea veselă se lupta cu slujitorii beţi şi cu făclii
cu cele mai bune locuri unde puteai vedea cea mai mare privire
frumusete si splendoare. Ziua a răsărit în răsărit, iar oaspeții au
plecat.
Unul câte unul sau în perechi, au coborât scările. Seară

zâmbetul fals dispăru de trăsătura plictisită în timp ce mergeau mai departe
în trăsurile lor pentru a se ascunde în întunericul lor. Încă se auzea din interiorul casei
cântatul de viori, iar ferestrele străluceau de lumina multor lumânări. Când ușa
s-a deschis și trăsura lui Lady Mary Carlisle a fost chemată, a intrat mulţime mai frenetic mai aproape de a vedea.

A intrat un tânăr scund și frumos, într-un costum alb de satin
spre scări, s-a întors și s-a înclinat în fața femeii, care în același timp a apărut la ușă și
al cărui farmec preţios putea fi admirat pentru o clipă în acest radiant
in cadru. Mulțimea a ridicat un urale puternic pentru frumusețea din Bath
in onoarea.

Tânărul superior le zâmbi cu drag. „Ce oameni minunați!”
el a exclamat. »De ce nu știam asta ca să pot țip
cu?" Femeia înaltă nu dădu nicio atenție
la o mulțime de oameni. Dar și-a aplaudat elfii din nou. Cavaler
întinse mâna spre ea. Femeia gemu grațios și își așeză degetele
capetele în mâna lui. „Este o mare onoare pentru mine, Înălțimea Voastră”,
el a spus.

"Nu Nu!" spuse bărbatul serios. „Uite, sunt doar sărac
un francez pe care împărații l-ar invidia acum.» Atunci ai putea
Duce de Chateaurien pe scările Lady Mary Carlisle. Toate ale lui
îmbrăcat în satin alb, trupul lui frumos exprima respect
mândrie în serviciul cavaleresc care era sarcina lui şi care
mulți dintre cavalerii de seară speraseră de partea lor. El a fost
pluș, așa cum spusese el însuși înainte.

„Mă vei lăsa atât de nefericit?” spuse el cu voce joasă.
„De atâta timp am cerut trandafirul ăla...”

"Nu!" spuse Lady Mary.

"Oh, știu că nu o merit, dar..."

"Nu!"

„Numai mărimea nevredniciei mele vă poate trezi tandrețea.
Dă putere inimii tale bune și dă-o bietului cerșetor
un mic trandafir rosu, acea pomana mare.»

"Nu!"

Lady Mary urcă în trăsură. „O, dă-mi un trandafir”, șopti el
escorta. Frumusețea doamnei strălucea orbitor împotriva lui în gri jenat.

"Nu!" spuse el sfidător în timp ce uşa trăsurii era închisă. "Eu nu vreodată!"

"Ah!"

"Nu!"

Trandafirul a căzut la picioarele însoțitorului.

— Trandafirul se va ofili mâine, spuse o voce în spatele lui.

Domnul de Chateaurien se întoarse și se uită cu ochi strălucitori la Winterset
duce.

„E deja ziuă”, răspunse el și arătă spre est. „Domnule, nu pentru tine a fost suficient să o escortați pe mătușa doamnei Mary în trăsură? doamnă
Rellerton este încă o femeie destul de frumoasă. Este o minune că nu ai arătat
mai fericit."

„Cred că trandafirul are o culoare de rău augur”, remarcă
duce.

„Are culoarea lui Rusko, fratele meu.”

„Repet că produce nefericire”, spuse calm celălalt.

»Este o culoare care se potrivește naturii francezilor. Haha!” exclamă tânărul.
»Ce pret ar fi prea mare? Un trandafir este un trandafir! noapte buna fratele meu
noapte bună! Sper că visezi trandafiri, roșii
trandafiri, numai frumosi trandafiri rosii!»

"Așteapta! Vedeți privirea pe care a dat-o mulțimii străzii când
a aplaudat pentru el? Și însemni mai mult pentru el decât el?
sa cunosti totul? Nu mai mult decât acel călăreț!

»Trandafiri rosii, frate, numai trandafiri rosii; sper ca
vezi doar trandafiri rosii, rosii in visele tale.»

CAPITOLUL TREI

S-a convenit în înalta societate a lui Bath că a lui
Alteța Sa Ducele de Chateaurien a fost un om bun, extrem de bun, asta
convoaiele și vehiculele lui erau mai mărețe decât ale oricui
alte; că forma lui era nobilă, felul său fermecător.
În compania altor tineri nobili, era puțin din ființa lui
condescendent, căci singurul său egal era înălțimea sa
Winterset. Dar s-a remarcat că atunci când s-a aplecat să sărute
mâna unei doamne, trăsăturile lui exprimate doar vesele și deschise
admirație.

O săptămână mai târziu, a fost idolul văduvelor. Bătrânele știau sentimente calde față de el. Frumusețile tinere se uitau la el blând, în timp ce bărbații simțeau fie admirație, fie invidie. El era extraordinar de bogat. Bătrânul Bicksit, care văzuse mereu toate, nu bănui că nu spun că a vizitat cadoul Chateaurien pe vremea tatălui ducelui, să vorbim pe larg şi pe larg de măreția uimitoare a castelului. Tânărul superior avea o singură vină: era un jucător prost. Nu s-a obosit să întindă mâna noroc cu zaruri sau cărți. A recunoscut hilar că s-a născut reticent la aventură și a spus că probabil va pierde o mare avere, când nu era nicio înclinație pentru așa ceva.

Dar nu a trecut mult până când a avut șansa de a arăta priceperea lui de a folosi o armă. Un alt căpitan pe nume Rohrer, din care
printre altele, exista o reputație că era neobișnuit de inteligent și o sabie însetată de sânge, a venit deodată într-o noapte la Bath și a doua zi dimineaţa se va sprijini destul de vizibil pe domnul de Chateaurien
în holul restaurantului balnear. Aplecatul se înclină, se întoarse calm cu spatele și
și-a continuat conversația cu domnii din compania lui. Căpitan Rohrer îl mai împunse încă o dată. Domnul de Chateaurien se uită apoi l-a privit pe bărbat drept în ochi și și-a cerut scuze politicos că era
atât de rău pe drum. Apoi Rohrer a cerut să se prezinte lui şi i-a rostit diverse insulte în conversaţia ulterioară recenzii despre curajul și calitățile francezilor.

A fost o bârfă curioasă despre curtea franceză: una regală prinț, nepot al conducătorului anterior și al doilea în linia de putere îndreptățit, făcuse acest lucru împotriva lui Ludovic al XV-lea, care ordonase
pentru ca el să se căsătorească cu verișoara lor comună, Prințesa Henriette
cu. Se spunea că prințesa era atașată cu căldură de prinț, dar regele refuzând să se căsătorească cu ea
la ordinul. Și se zvoneau că prințul capricios ar fi mai degrabă de acord
pentru a merge la îndepărtatul Vincennes, unde regele este furios a ameninţat că îl va trimite. Chestia asta era întreaga Europă politică ca cea mai incitantă bârfă, și căpitanul Rohrer, care a prezentat cu voință
contează în așa fel încât le-ar face de rușine toate femeile franceze în această cantitate,
încât nici un singur francez nu l-ar putea ignora ca un ghiont ocazional, a spus povestea de multe ori și destul de distorsionat pentru a crea un scandal despre un lucru care nu în nici un fel inclus printre cei prezenţi.

A realizat ceea ce se așteptase. Domnul de Chateaurien îi întrerupse pe ai lui
conversație și s-a întors calm către el. „Domnule”, a spus el, »doar o persoană necurată neagă caracterul nobil al Principesei de Bourbon-Conti

caracteristici bune și bune. Fiecare francez știe că a lui
vărul lui este o creatură plângătoare și nerecunoscătoare care a simțit pentru el
mare respect, dar era atât de încăpățânat încât nici măcar nu l-ar fi tolerat
porunca regelui: „Trebuie să te căsătorești cu așa și cu așa".
Prietene", iar tânărul s-a întors către ceilalți, „pot să vă întreb
pentru o clipă pentru a intra în cercul din jurul nostru? Este adevărat că
Ducele de Orleans este un om rău, dar nu... se întoarse el și
a mângâiat fruntea căpitanului Rohrer cu dosul mâinii înmănușate –
„dar nu la fel de ieftin ca tine, porc fluier!"

Două ore mai târziu, l-a înjunghiat cu sabia pe căpitanul Rohrer
umărul stâng – după care a trimis un coș plin de roșii
trandafiri pentru Ducele de Winterset. După câteva zile a ajuns
atacat de un alt căpitan. Acesta a fost un Teikari clocotitor și așa
uimitor de îndrăzneţ care a pretins public de Chateaurien'iâ
a insela. El a asigurat că nu există nici un castel numit Chateaurien
nici nu a existat. Francezii i-au râs în față,
iar în seara aceleiaşi zile l-a străpuns cu grijă pe acesta drept
umarul. Întinzându-i slujitorului sabia lui sângeroasă, îi explică el
secundara lui Molyneux si martorii prezenta ca
nu a luptat pentru el însuși – un om de valoare
nu poate fi jignit de îndoiala acestui rang – dar s-a luptat cu prietenul său
Pentru Winterset. Nenorocitul acela pretindea că Winterset era
a adus un impostor în cercurile clubului. Ar putea tolera unul
dezonorând un prieten căruia trebuia să-i mulțumească pentru acea bunătate
a tratamentului pe care îl primise la Bath? Apoi s-a înclinat
adversarului său zăcând la pământ și i-a șoptit: „Prost,
spune stăpânului tău; că trebuie să vină cu un argument mai bun
pentru următorul îmi trimite calea."

Procedura domnului de Chateaurien a fost considerată exemplară.

Nimeni nu a fost surprins că un tânăr străin s-a alăturat celor mari
mulțimii de admiratori care au urmat-o pe frumoasa Lady Mary Carlisle'iâ și nu
nici că ea a început treptat să-i arate favoarea
așa se pare că lordul Townbrake, Sir Hugh Guilford și bogații
Squire Bantison, care cu toții cortesese cu credință doamna
trei ani, s-au înfuriat, iar grația sa Winterset
mortificat, s-a strecurat departe de casa acestei mătuși nobile.

Când de Chateaurien l-a întâlnit pe ducele după al doilea duel,
i-a zâmbit vesel. „A fost un truc stângaci, foarte neîndemânatic!"
ea a șoptit. „Îți poți permite să mă forțezi pe altcineva
îmi scot masca? Tu, care tu însuți mă ai în cerc
adus? Oamenii vor spune că s-ar putea să se ascundă cineva acolo
un scandal în virtutea căruia te-aș putea obliga să fii prezentatorul meu.
Trebuie să aveți curaj!"

„V-am spus că un trandafir nu trăiește mult", a venit replica.

»Ah da, trandafirii ăia! Cu atât mai mult motiv pentru a alege altele noi în fiecare zi.» El
a luat un boboc de trandafir roșu de la sân și l-a ridicat la buze.

— Domnule de Chateaurien! Era vocea lui Lady Mary. Stătea la una dintre mese
aproape de locul unde era rezervat un loc liber în stânga lui.
„Domnule de Chateaurien, vă așteptăm de mult.”

Ducele a văzut privirea primită de francez și a rămas momentan surprins ieșit din atac.

— Ne apropiem de o soluție, nu-i așa, domnule? spuse de Chateaurien.

CAPITOLUL PATRU

Noaptea de septembrie a fost senină, iar luna a luminat orașul și țara, străzi pietruite și drumuri de țară întortocheate. Ceața se ridica încet
de la pământ, iar aerul era blând și parfumat. Totul era ca de la distanta
învăluită într-un văl misterios. Toți demnitarii și demnitarii din Bath au avut loc în această seară într-un valaskarano din apropiere
la petrecere. Când sărbătorile somptuoase s-au terminat, domnul de Chateaurien a ajuns
pe drumul de întoarcere pentru plăcerea de a se alătura în jurul trăsurii Lady Mary
spre convoi. După ce a ajuns pe autostradă, Sir Hugh Guilford a rămas iar Bantison la vreo cincizeci de paşi în urmă. Au vorbit
cu voce joasă dar plină de viață despre ceva cu Molyneux și
apoi a continuat să călărească, lăsând apelul înăuntru. Jumatate de duzina
alți cavaleri mergeau înainte, mormăind pentru ei înșiși. Au facut încercări plictisitoare de a arăta curtoazie față de mătușa lui Lady Mary
pe cealaltă parte a trăsurii, în timp ce fericitul francez
avea voie să călărească chiar lângă fereastra ideală care era
Ca un cadru pentru cele mai frumoase fețe ale Angliei.

I-a cântat doamnei un mic cântec francez, Un cântec despre un vagabond, care visează la patria sa. Lady Mary a ascultat, a privit luna și a simțit
o picătură caldă pe obraz, iar călărețul văzu lacrimile curgându-i pe față
în genele ei.

„Domnișoară”, șopti el, „și eu am fost atât de rătăcitor,
dar nu am visat la Franţa. Nu, nu am visat la acea casă,
din acea tara iubita. Dar dintr-o țară și mai scumpă, țara Unte
— de aur și zăpadă.» A scos un oftat ușor când a văzut-o pe doamna în alb

fruntea si parul usor pudrat peste ea. »Din aur şi zăpadă şi
din cerul albastru în ochii unei femei!”

— Credeam că femeile franceze sunt negre, domnule.

»Ce crud esti! Parcă nu vrei să înțelegi! sunt eu
ai vorbit despre femeile franceze? Nu Nu NU! dar din cea mai frumoasă
dintre toate țările,
da, asta face parte din rai, domnișoară. Nu trebuie să renunț la
credința mea față de Franța?
către? Il vezi! Sunt supus — nu, gata să fiu sclav — acesteia
în țara cerului albastru, în țara aurului și a zăpezii.”

— Un discurs frumos, răspunse Lady Mary, privind în jos. "Dar nu
care arată o experiență considerabilă în compunerea cuvintelor
frumoase?"

"Şicana! Nu, arată doar cât de entuziasmat ești când vii
sa te cunosc."

„Noi, englezoașele, auzim multe despre asta, domnule.
Și am devenit suficient de pricepuți pentru a dezvălui
taciturnitatea care ne ascunde cavalerii
sub complimente.»

"Mulțumesc! Asta cred!" oftă de Chateaurien, dar înăbuși cuvintele
pe buze.

Doamna nu ridică privirea. El a continuat: „Vom ajunge la asta în
curând
la convingerea că adevăratele sentimente se spun cu muşchi şi nu cu
oase
ușor și grațios; acea lingușire indică pretenții, domnule,
mult mai mult decât sincer — real —” mormăi el însuși.
Ea s-a înroșit și a tăcut, de teamă să rostească un singur cuvânt.
Nascut in
tăcere.

— Adevărat... iubire, adăugă de Chateaurier răgușit. Când el
spus acest cuvânt, amândoi se înfiorară. Lady Mary se întoarse
departe și privi în întunericul trăsurii.

„Știu de ce mă bănuiești”, a spus de Chateaurien,
devine și acum mușchi, deși nu s-a datorat nicidecum prefăcătoriei
pricepere. „Ti s-a spus că francezii doar se plâng,
nu-i așa? Este și tu crezi că sunt. crezi
că acum voi face asta.»

Lady Mary nu tresări.

„Sigur că sper la imposibil”, a oftat călărețul. „Aș vedea, vezi,
că zăpada nu va fi atât de rece — doar pentru nume.”

Fecioara nu răspunse.

„Întoarce-te spre mine!” întrebă călărețul.

I-a întâlnit parfumul dulce al serii, iar în depărtare se auzea un corn de iaht
voce slabă, dar clară.

„Întoarce-te spre mine!”

Capul frumos s-a aplecat adânc.

Mâna lui mică înmănușată strânse de golul îngust al ferestrei trăsurii. Călărețul și-a pus propria mână pe el. Ambele mâini tremurau parcă frunză dublă într-o rafală de vânt. Fecioara nu și-a retras-o pe ale ei. Pentru o clipă
după, niciunul dintre ei nu știa cât timp, tânărul a cunoscut-o pe fată degete calde mișcându-se și tremurând strângându-i mâna.
În cele din urmă, fata și-a ridicat curajos privirea și i-a întâlnit privirea.
Sunetul claxonului iahtului a sunat din nou – mai aproape acum.

„Toată răceala a dispărut de la zăpadă – cu mult timp în urmă”, a spus fecioara.

"Dumnezeule!" şopti de Chateaurien, fără să mai spună nimic. "Dumnezeule!" dar fecioara îl apucă de braţ, tresărită.

"Priveste inainte!" Se auzi un zgomot grozav de la drumul din fața lor. corn
a sunat puternic. "Priveste inainte!" Ca un zgomot de tunet
zgomotul copitelor recunoscători în liniștea serii. Cei care au fost călare pe îndelete în faţa vagoanelor, împrăştiate rapid
la tufișul de pe marginea drumului. Și săbii fulgerând în lumina lunii, dezgolit, aruncate
un grup de călăreți pe drumul din față. Țipetele lor au umplut noaptea gratuit.

"Frizer! Bate frizerul până la moarte!” au răcnit. "Frizer! Loviți-l până la moarte frizer!"

Beaucaire abia a avut timp să-și scoată sabia când erau deja la lucru pe el.

"Ajutor!" se auzi strigătul ei strălucitor când se ridica din etrieri rezervă. »Ajutor, François, Louis, Berquin! Ajutor, François!”

Călăreții au mers direct spre el. L-a parat pe primul
lovitură, dar în ciocnire calul său s-a clătinat de car.

»Sărmanii răufăcători!» strigă el furios. „Pune doamna în pericol, faceți așa tam-tam în prezența unei doamne! Conduceți înainte!” el a strigat.

"Nu!" strigă Lady Mary.

Hărțuitorii francezului erau deghizați, dar nu
traficanţi de drumuri. "Frizer! Frizer!" au răcnit cu o voce răgușită și

a format un inel în jurul lui.

„Uite cum își folosește cuțitul!” a râs Beaucaire, când a lui
sabia lui străpunse o grămadă pestriță. Pentru o clipă, a spart
cauciucul
și a lărgit cercul din jurul lui și Lady Mary i-a văzut fața
radiantă în lumina lunii. "Ticălos!" țipă Beaucaire când calul se
prăbuși
bazinul lui și, deși trebuia să-și protejeze capul împotriva lui
de la lovituri țintite, a reușit totuși să-l tragă în jos de pe șa
a unui om care tăiase ischio-coarda unui animal. Bărbatul a căzut
brusc pe pământ și rămase întins acolo.

»Nu este un compliment pentru domnul că am dobândit șase oameni mari
să-l înving?” spuse o voce adâncă.

»Ah, ești aici, prietene! doar puțin mai înapoi – a altora
la spatele meu să observ. Haha!”

Folosirea armelor de către francez a arătat marea sa pricepere, mai
ales
când avea doar o sabie ușoară de paradă. Dar inelul a devenit mai mic
și nu
apărarea lui curajoasă ar fi putut fi de ajutor multă vreme. doamnă
Servitorii călare și cavalerii lui Mary se poziționau în jurul trăsurii
fără să se implice în luptă.

– Sir Hugh Guilford, strigă Lady Mary disperată, dacă nu vrei.
ajută-l, apoi dă-mi sabia ta!” Ar fi sărit
afară din trăsură, dacă Sir Hugh nu ar fi apăsat uşa.

– Stai jos, Lady Mary! el a spus. Apoi șoferul s-a întors
spunând jumătate: »Conduceți!»

– Dacă conduce, îl voi omorî! se răsti Lady Mary cu înverșunare.
»O, ce lași nenorociți sunteți! Ai lăsat ducele să fie ucis
în fața ochilor tăi!”

"Ducal!" râse Guilford. „Nu va fi ucis până când... lasă să fie
ia-o ușor, domnișoară, va veni o explicație. E timpul, spuse el,
întorcându-se
Lui Molyneux, » că escrocul va primi ceea ce merită.
Ai auzit ce a spus Lady Mary?

– Frizer sau nu, răspunse Molyneux, oricum ar fi al meu.
ar fi trebuit să-l avertizeze. Își balansează sabia ca un lord. Oh da!
Uite! E o rușine!"

Beaucaire stătea acum la pământ. Pălăria îi căzuse la pământ.
Costumul alb era plin de găuri, deși se vedeau deja pete roșii. Era
de parcă ar avea în el o duzină de maeștri spadasini, atât de blând,
vigilent și priceput a luptat. Forța brută singură nu ar putea
el castiga. Râdea în mijlocul tuturor lucrurilor cu o bucurie
copilărească.

— Crede-mă, spuse Molyneux, omul acela nu este frizer! Nu este și nu este
nu a fost niciodată!"

Pentru o clipă, a părut că Beaucaire va ajunge de partea învingătoare. Două
adversarul era deja întins la pământ, ceilalți sângerau din cauza rănilor, iar jocul de sabie
într-adevăr, campionul parasese deja atacul când a fost învins
viclean. Unul dintre atacatori a sărit la pământ, s-a strecurat brusc asupra lui
în spatele lui și și-a apucat sabia cu mănuși groase de piele. Inainte de
Beaucaire reuși să-și scoată arma din drum, ceilalți doi îl apucaseră
l-a prins și l-a doborât la pământ. "Ajutor! Ajutor, François!” el a strigat
în timp ce cădea. Sabia îi era tăiată, dar vocea lui era Heljä
si ferm.

„Este rușinos!” mormăi câţiva călăreţi în jurul trăsurii.

„A fost laș să ataci așa”, a spus Molyneux.
„Oricine ar fi, aproape că îmi venea să merg la el
chiar şi la ameninţarea ducelui!'

»Leagă-l!» porunci o nouă voce profundă. »Drumul este deschis pentru vagoane!
În ei stau cei pentru care acest lacheu ascuns trebuie disciplinat.
Ei bine, Whiffin, ai o audiență excelentă, bici-l acum!

Doi bărbați au început să-l târască pe Beaucaire dintr-unul mare, pe marginea drumului
spre stejar. Un altul a luat de pe şa una mare, cu trei dinte
bici

— Ajutor, François?

Un vânt slab a adus răspunsul: „Prințe! Prinţ!" Strigătul răsuna în fiecare
un moment din ce în ce mai clar. Copitele cailor în galop sălbatic
suna din ce în ce mai aproape. Rămăseseră servitorii domnului Beaucaire
după, dar acum alergau mai repede decât atât. Aproape înaintea cailor lor
cu copite, s-au scufundat din ceața luminată de lună.
Slujitorii lui Beaucaire erau elita și erau iute ca un fulger
la cavalerii năuciţi.

»Chateaurien! Chateaurien!' au strigat ei, aprinzându-se atât de înverșunat,
că nu au avut timp să spună cine era opresorul stăpânului lor, cine
doar un privitor. I-au atacat mai întâi pe cei din Beaucaire
în mulțime și a spart-o. Doi au sărit să-și ajute stăpânul, pe ceilalți
cei patru s-au repezit la călăreții care înconjurau carele și
le-a dat peste cap.

— Exact asta merităm, spuse Molyneux, cu gura plină de nisip şi

filozofie.

Calul lui Sir Hugh Guilford a căzut împreună cu stăpânul său, peste el călare, iar piciorul baronului a fost prins sub şa. Nu se uzase la zece minute după prima împotriva lui Beaucaire a atacului, când întregul grup atacator fugea în dezordine iar trecători născuți nobili pe cale să se înece cu vrăjitorie și la indignare de a fi fost lipsiţi de ele de către servitorii francezului arme și libertate.

Căderea lui Guilford doborise portarul trăsurii. Deci când Beaucaire, încercând să se ridice cu ajutorul servitorului său, întinse mâna pentru sprijin, a simțit doi mici și reci se agățau de el mână și am văzut doi ochi mari care erau doi dintre cei mai frumoși când expresia lor avea acum și pecetea fricii și a furiei.

Ducele de Chateaurien sări în picioare fără ajutor și se înclină adânc la Lady Mary.

„Îmi cer scuze de zece mii de ori pentru că sunt motivul pentru asta în prezența ta”, a spus el. Apoi s-a întors lui François și i-a spus în franceză: »Ce prost! Numai o clipă, şi ai fi venit prea târziu!'

François a îngenuncheat în fața lui pe drum. „Îmi pare rău!” el a spus. "A lui înălțimea sa ne-a spus să urmăm de la distanță ca să nu fim observați. Vântul era puternic împotriva vocii înălțimii sale.»

— Uitaţi ce ar fi putut însemna pentru mine, băieţi, spuse al lui stăpânul său și a indicat frânghiile cu care urma să fie legat și lor biciul de lângă el. Servitorul tremura. Expresia de pe chipul lui groază reflectată în ochii tovarăşilor săi.

— Ce, Alteţă! François se dădu înapoi şi ridică mâna spre cer.

„Ei bine, nu s-a întâmplat așa!” spuse Beaucaire.

"Nu ar putea!" strigă François.

"Nu. Și v-ați făcut bine treaba, băieți» — a zâmbit tânărul lin — »foarte bine. Și acum», a continuat el, întorcându-se la engleză către Lady Mary: „Îmi vei permite să-i întreb pe cavalerii tăi ce sunt a făcut o alianță cu bandiții. Sau nu crezi că poţi rezolva treaba cu ei într-un mod decent».

Se înclină din nou și îi întinse mâna fecioarei ca să o ajute să se urce în trăsura lui, unde se trezeau Molyneux și tovarășii lui a reînviat Lady Rellerton, care leșinase. Dar Lady Mary a făcut-o o mișcare de negare și amândoi au rămas în picioare acolo unde erau.

„Prinț”, a spus fata, puțin sarcastică în voce, dar da

cordial, că Beaucaire era destul de copleșit de fericire. El a simțit la fel
durere înțepătoare și a apăsat brusc roșul vizibil de pe o parte de o parte
pe loc.

„Ești rănit!”

"Este ok!" zâmbi Beaucaire. Și-a apăsat apoi batista
la fața locului, pentru ca fata să nu observe că se mărește. » Mică zgârietură
– lucru absolut lipsit de valoare, necesar.”

– Vino la trăsură, şopti fata. – Hai, domnule de Chateaurien!

"O draga mea! Îmi doresc ca această călătorie să dureze pentru totdeauna!
Poți să spui același lucru pentru tine, domnișoară?”

„Prinț”, exclamă fecioara în puterea admirației pasionale, „I
Mi-aș dori ca totul să fie exact așa cum îți dorești. Exista ceva,
ceea ce nu ești vrednic să primești! Ești cel mai curajos om din lume!”

»Haha! Și totuși, nu sunt nimic altceva decât un neînsemnat bandit francez.»

„Mi-aș dori să fie diferiți englezi aici în seara asta
s-au dovedit a fi la fel de mari ticăloși. Nu au reușit să vină în ajutor -
nenorociţi, nenorociţi de laşi!' Spunând așa, fecioara s-a grăbit,
brusc foarte agitat de furie.

Sir Hugh, cu vocea răgușită, a fost dus în trăsură.

– Ascultaţi, domnişoarelor care vă grăbiţi, spuse fecioara, ce zici de laşii voştri.
fratele tău, Sir Hugh Guilford, are afaceri în trăsură?

– Domnia Voastră, răspunse Molyneux cu umilință, piciorul lui Sir Hugh este
peste. Lady Rellerton a permis cu bunăvoință să fie luat
la vagoane.»

»Dar nu voi permite! Domnul de Chateaurien va merge cu noi.”

"Dar -"

„Domnule! Lasă-l pe nenorocit și lasă-l să geme pe marginea drumului”, a strigat el
fata vehement, »ce să vă mai doresc tuturor
ca pedeapsă! Cizma va bârfi despre o poveste frumoasă mâine! Și
Aproape că îmi pare rău pentru tine când mă gândesc la toate discuțiile despre bucătar,
ce auzi când vii în oraș. Buni domni! Sport
chiar eroi! Lăsând un om singur să reziste
o turmă întreagă și el însuși se ascunde până la servitorul său

te va captura și te va dezarma și pe tine. Oh, ce deja în urechile mele
Am auzit, cerul să-ți ferească asta!”

— Domnişoară!

»Nu vorbi! Domnule de Chateaurien! Mie și Lady Rellerton ne place
compania ta ca o mare onoare. Te deranjează să vii la trăsură?"

Fecioara s-a urcat în trăsură și și-a adunat fustele ca să se îndrepte
spre francez
cameră. Apoi s-a auzit o voce adâncă din umbra unui copac de pe
marginea drumului.

„Lady Mary Carlisle va accepta, fără îndoială, un sfat bun aici
în raport cu."

Ducele de Winterset a călărit pe lună și a luat o privire calmă pe față
de pe masca. Nu fugise cu servitorii lui, ci doar o făcuse
retras la creanga stejarului, până acum a ieşit cu sânge rece.

"Să vă binecuvânteze! Este Winterset!» strigă Lady Rellerton.

„Cine a devenit un bandit de drumuri și un criminal!” remarcă Lady
Mary.

"Nu Nu!" râse Beaucaire cu o voce uşor nesigură. S-a clătinat
puțin, dar prinse ușa trăsurii cu o mână și apăsă cu cealaltă
tare de partea lui. „El creează doar o imagine de ansamblu asupra
poziției, este
uneori un pic timid. Este un om mare, dar nu vrea să ia dimensiunea
merit pentru tine."

"Frizer!" răspunse ducele, „Trebuie să spun, cu plăcere
Sunt condescendent să mă cert cu tine. Insolența ta nemărginită cere
valoare diferită și nu o pot ignora.
Un angajat însoțit de alți șase servitori —.

»Haha! Nu a încercat harul tău să mă curețe toată seara?
Deși, ce-i drept, servitorii mei erau mai buni. Haha! Ce tu
crezi?"

— Domnule de Chateaurien, spuse Lady Mary, vă aşteptăm.

„Scuzați-mă”, a răspuns el. „Poate avea ceva de spus și
poate că cel mai bine este să-l auzim acum.»

„Nu vreau să aud nimic de la el — niciodată, niciodată”.

— Prin cinstea mea, domnia voastră, strigă ducele, ăla nerușinat.
omul te-a dezonorat peste măsură! El crede că este ca tine
sigur că nu se mai teme de adevărul pe care îl crezi! O să-ți spun
toate, și dacă nu recunoști apoi că el merită acea pedeapsă,
pe care i-am intenționat-o —»

— Nu vreau să mai aud!

»Vei regreta amarnic. Harul tău, sinele tău
de aceea intreb -»

— Și la fel, îl întrerupse Beaucaire. „Scuzați-mă, domnișoară, vă rog
ca el să vorbească.»

— Atunci, lasă-mă să vorbesc, dar pe scurt, spuse Lady Mary, căci o voi
face.
cu siguranță scapi de el în curând. Ar trebui să-și dea explicația
pentru atacul asupra prietenului meu și trăsura mea către fratele meu.»

„Din păcate, nu este aici să mă ajute”, a spus ducele.
»Domnişoară, trăsurile dumneavoastră au fost ameninţate? doar am
incercat
împacă motivul pentru care am fost de vină pentru Bath și elimină
profanarea care ți s-a întâmplat prin faptul că —»

— Domnule, domnule, am rămas fără răbdare!

— Îmi cer scuze de o mie de ori, spuse Beaucaire. »Vrei sa auzi?
el, dacă vă întreb, Lady Mary?

Fata făcu un semn nervos de consimțământ.

»Domnișoară, voi vorbi cât mai scurt posibil. Acum două luni
a venit la Bath un jucător de noroc francez care a spus că se numește
Beaucaire, un aventurier cu cărți și zaruri și tot
bărbații clubului s-au dus la el să joace, când el
a câștigat sume mari de bani de la ei. Era scund, cu părul negru
și o mustață. A apărut cu nebunie peste tot până când dl
Nash l-a sunat, așa cum vă amintiți fără îndoială, Camera Fântânii
în salon, iar după aceea a stat departe. Domnul Nash a explicat — și
fii sigură, domnișoară, că avea informații de încredere — că
acest Beaucaire era imposibil, plângăcios, de naștere slabă și
în realitate plătitorul lui de Mirepoix, ambasadorul regelui Franței
și un frizer. Numele lui adevărat era Viktor. Deși direcția unui bărbat
impertinența astfel manifestată, el nu și-a plecat, ci a rămas la Bath,
unde nimeni nu mai voia să vorbească cu el.»

— Se va termina în curând rima, domnule?

„Încă câteva clipi cu ochiul, domnișoară. O noapte trei săptămâni
apoi am văzut un car galant mergând înaintea pașilor mei și spre mine
anunţă ducele de Chateaurien. Comportamentul tânărului a fost demn
— în sensul francez — și era imposibil să o negi
certitudinea naturală. A anunțat că călătorește pentru distracție
aristocrat. A spus că s-a stabilit în Bath de ceva vreme și că vrea
vino imediat într-o vizită de onoare la mine. Ființa lui a fost simțită
atât de credibil - de fapt, am fost lamentabil de ușor
tragerea nasului — și trucul lui atât de îndrăzneț încât al meu nu a
făcut-o
nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă îndoiesc de el. Și regret
amarnic - de exemplu
cel mai umil, acum am încercat cu seriozitate să compensez asta
în aceeași seară, să-mi fie rușine, ți l-am prezentat.»

— Vă este rușine, domnule?

»Ai mai rabdare putin, domnisoara, te implor. Da, rușine! Ştii,
ce funcţie ocupă la Bath din acea seară. Toate
a roiit în jurul lui până acum câteva zile căpitanul
Bursucul l-a declarat impostor și a jurat că nu există Chateaurie
orice."

— Scuză-mă, îl întrerupse Beaucaire. „Ar fi fost mult mai bine să spun,
că un astfel de castel nu există. Asta ar fi literal
traducere. De ce nu i-ați spus să spună asta, domnule?

Lady Mary era uluită. Se uită la duce și palid. Aceasta a continuat:
» Căpitanul Badger-parka a fost înjunghiat cu o sabie în aceeași zi —»

— Căpitanul Badger-parka a meritat-o, mormăi Molyneux.

»— Și atunci adversarul lui a fost destul de insolent să spună asta
a luptat pentru mine! În noaptea aceea a trimis răniți
m-a luat și mi-a spus lucruri scandaloase. El a fost
a observat că unul dintre foștii servitori ai lui Beaucaire stătea acum
în picioare
La ușa apartamentului lui Chateaurien. Beaucaire dispăruse cu o zi
înainte
Sosirea Chateaurienului. Căpitanul Badger observă Chateaurien
mai îndeaproape data viitoare când s-au întâlnit și au observat că
acesta era Beaucaire pierdut. Furios, l-a declarat imediat
a insela. Totuși, pentru a mă cruța, nu a vrut să dezvăluie,
că bărbatul era Beaucaire. A vrut să mă scutească de umilință,
că am adus un frizer în cercul social, dar acel secret era împovărător
în mintea lui până când în cele din urmă a trimis după mine și mi-a
spus
eu cum a fost. M-am supărat și m-am gândit doar la această crimă
reconciliere. Am venit la petrecerea lui Sir John Wimpledon. Ți-am spus
acolo
lui Sir Hugh și acestor ceilalți domni pe care i-am auzit. L-am
observat pe bărbat
și am fost surprinși că nu observasem lucrul real înainte
a pune. Domnia Voastră, acești domni sunt oameni cumsecade și au
are judecata rece. Domnul Molyneux era adjunctul lui
într-un duel cu căpitanul Bursuc și era destul de mândru de asta
de încredere. Dar domnul Molyneux, Sir Hugh, domnul Bantison,
toată lumea îl cunoștea. De chipul ei fin și tenul deschis
în ciuda părului său, pecetea aventurierului Beaucaire era evidentă
pe fruntea lui. Uită-te la el, domnișoară, dacă îndrăznește să se
mulțumească cu tine
pentru inspecția dvs. L-ai văzut pe Beaucaire când a fost condus
afară. Nu este același bărbat?"

Beaucaire păși în fața fetei. Fața palidă a acestuia tremura.

"Uită-te la mine!" spuse Beaucaire.

"Oh, oh!" şopti doamna răguşit şi se trase înapoi în trăsură.

"Acela este el?" strigă ducele.

„Nu știu – nu pot spune…”

»Încă o clipire de ochi! Le-am cerut voie acestor domni
îl biciuiește și, astfel, ispășește pentru profanarea căreia
nenorocirea lui
Am venit să lucrez pentru Bath și mai ales pentru tine. Au fost de acord
că nu m-ar opri sau nu vor interveni. am fost
plec devreme de la petrecerea lui Sir John Wimpledon pentru a-mi stabili intenția
execută și biciuiește pe trădătorul ăla în fața ochilor tăi, dacă ar fi
a fost o recompensă potrivită pentru femeia de care este aproape
îndrăznit să pătrundă.»

»Nobilimea obligă?» spuse Beaucaire pe un ton frumos întrebător.

– Și acum, domnișoară, continuă ducele, nu vă mai rețin nici o secundă.
Fac apel la bunele mele intenții și vă rog să fiți siguri,
că dorința de a răzbuna dezgustul, profanarea și dorința de a te sluji au fost
Ca vedete de top din Winterset.»

"Bun!" strigă Beaucaire cu o voce slabă.

Lady Mary se apleacă spre el cu o privire de frică în ochi
o minciună?" el a spus.

»Domnul nu ar trebui să aibă o familie atât de mare. Ar fi putut altfel
scrie o carte mică.»

– Deci spui că este o minciună? strigă doamna, ținându-și respirația.

"Doamne ferește! Nu este încă asigurat?" strigă Bantison.
– Omule, nu ai fost frizerul ambasadorului?

„Este o minciună?” şopti doamna.

„A dat dovadă de o mare pricepere, domnișoară. Cât timp te gândești, domnișoară,
domnia sa Winterset repetă mai întâi acest discurs
dupa ce ai scris? Este un amestec de poezie adevărată și pură. De la Domnul
a devenit un om literar. Poate că așa ceva îi mulțumește mai mult
ca o luptă. Haha!”

Bantison izbucni într-un hohot de râs. »Stăpânii Franţei au un obicei
lupta cu servitorii? Haha! Tara minunata! Noi englezii
vom face așa cum am făcut în seara asta: îi vom lăsa pe angajați să se lupte între ei.»

„Și noi înșine stăm puțin mai în spate”, a adăugat Beaucaire și s-a uitat
la duce. „Dar scuză-mă”, a spus el sarcastic, „acum îmi amintesc ceva.
François, dă-i lui M. Bantison și celorlalți domni înapoi pe ale lor
arma lui”.

„Ați dori să răspundeți la o întrebare?” întrebă Molyneux blând.

— Cu plăcere, domnule.

"Ai fost vreodată frizer?"

— Nu, domnule, râse tânărul.

»Joutavia!» strigă Bantison. »Să-l întreb. Bine,
ticălosule, o mărturisire te poate salva de la închisoare. Negi că ești Beaucaire?

„Este interzis în fața unui judecător ca acesta?”

— Ha, spuse Bantison. »Ce mai vrei, Molyneux. Om,
Negi că ai venit la Londra în compania unui ambasador?”

„Nu, nu voi nega asta.”

„El recunoaște! Nu ai venit ca frizerul lui?"

„Așa este, prietene, ca frizerul lui.”

exclamă Lady Mary, acoperindu-și fața în mâini îngrozită.

„A fost un lucru trist”, a spus Molyneux. » Ai luptat ca
domnul meu.»

„Vă mulțumesc, domnule.”

„Ai spus că te numești Beaucaire?”

— Așa este, domnule. S-a clătinat. Slujitorii lui s-au repezit să-i sprijine
l.

— Sper... continuă Molyneux ezitant. „Diavolul ia-mă — dar
Îmi pare rău că ești rănit.”

— Ajută-l pe Sir Hugh să ajungă la trăsura mea, spuse Lady Mary.

— La revedere, domnişoară! Vocea lui Beaucaire era foarte slabă. Se uită la doamnă
Marya în față. Asta nici nu i-a făcut cu ochiul.

Sir Hugh a fost amenajat un spațiu confortabil pentru saltelele pentru cărucioare. Duce
a călărit suspect de aproape de Beaucaire, dar a fost prins de François cu înverșunare pe căpăstrul calului și a forțat calul să stea pe picioarele din spate.

— Servitorii bărbatului îl adorau, spuse Molyneux.

— Insolentă insolență! strigă ducele. » Cât mai mult pentru mine
trebuie să suporte acel inel și inelele lui? Beaucaire, dacă nu tu

mâine până la prânz ieși din Bath, te vom lua
la închisoare, iar biciuirea de care ești acum mântuit va avea loc
acolo
de multe ori.»

„Sunt – în salonul Kaivohuone – ora nouă – seara – exact
într-o săptămână”, a răspuns tânărul cu un zâmbet politicos, chiar al
lui
buzele lui erau incolore. Cuvintele i-au luat aproape toată puterea.
„Puteți rămâne – în spate – domnule. Haha!”

Ușa trăsurii a fost închisă trântită.

„Domnișoară – la revedere!”

"Conduce!" spuse Lady Mary.

Beaucaire urmă trăsura cu privirea. Când roțile zăngănesc și caii
copitele copitelor s-au estompat treptat, batista pe care o purta a
căzut
apăsat pe o parte, pe drumul prăfuit ca o minge mare roșie.

– Doar... trandafiri, mormăi el și căzu în spatele servitorilor săi
in bratele mele.

CAPITOLUL CINCI

Nash, care arăta ca o prăjitură, stătea în prag, zâmbind extravagant
oamenilor care reprezentau eleganța și frumusețea supremă. Mare
eroul modei și-a îndoit corpul într-o serie continuă de diferite
arcuri aplicate la grade, dar fără prihană: de grații văduve
în faţă aproape că mătura podeaua cu cea mai profundă reverenţă; puțin
s-a înclinat respectuos în fața tinerilor artiști, geniile au fost
primite
cu o bunătate condescendentă și cu un cuțit cu ochiul;
la tinerele frumuseţi pe care le închina cu cavalerism părintesc. A lui
salutul lui măsura rangul salutatorului la fel de exact ca
sigur că clepsidra măsoară timpul.

Regele Băii era fericit, pentru geniu, frumusețe, finețe – sau
pe scurt: nobili, frumuseți, jucători de noroc, șmecheri,
oameni de stat și poeți – adunați în regatul său. Era
cel puțin ca într-o piesă de basm sau într-o operetă. Încă ne jucam
joc superior, iar cuferele lui Nash erau pline cu aur. Pentru a lui
bucuria lui va fi deplină, era un prinț regal al Franței,
tânărul conte de Beaujolais, tocmai la prânz în toată splendoarea lui
sosit la Bath din Paris, ambasadorul lui Ludovic al XV-lea, marchizul
de
Nash, escortat de Mirepoix, și-a lăudat foarte mult prințul
o intrare care a fost o onoare pentru Bath și, de asemenea, pentru
maestrul său de ceremonii.
Dar și mai bine era că urmau câteva ore profitabile

printr-un joc de cărți și zaruri. De aceea Nash zâmbea în seara asta chiar mai lin. Voci feminine argintii răsunau în camere și râsete, viorile cântau vesele și melodiile lor erau în acord cu starea lui veselă.

Punctul de plecare al fiecărei conversații a fost servitorul insolent al ambasadorului,
care se pozase cu atâta viclenie și nemilos în domn.
S-a dovedit că au fost doar trei oameni care nu au făcut-o de la început
se îndoise de el și, în mod ciudat, era cel mai ascuțit
dintre toți revelatorii doar bătrânul Bicksit, călătorul care odată
fusese la Chateaurien. Căci, dacă i se spunea, era
cu un truc diplomatic, l-a legat pe trădător de cuvânt și a primit
el să recunoască că nu există un asemenea loc. Oricum era el,
venerabilul bătrân, precum și nefericitul căpitan Bursuc, au făcut tăcere
de dragul ducelui de Winterset. Acest superior, care până atunci
a fost dispreţuit în secret, suspectat de înşelăciune şi niciodată admirat,
ajunsese acum la rang și onoare, când dovedise acest lucru
că și-a regretat greșeala și a încercat să compenseze ceea ce a rupt,
și în virtutea nașterii sale înalte nu fusese de râs în cercurile sociale
pe față. Conduita lui era cu atât mai lăudabilă când
demascarea tradatorului a scos la iveala si propria sa iluzie
ca un prezentator obraznic. În seara asta, acest băiat norocos, Lady Mary, a trecut pe lângă
Carlisle în mână prin camere, mlaștină și primind binevoitori
zâmbete. Se spunea că vor veni lucrări de construcție de știri la ferma ducelui
să înceapă că curând și că câțiva evrei care s-au pierdut
ar primi plata integrală. Oamenii păreau frumoși și mari, dar
erou modest alături de doamnă și a spus că va fi
Un cuplu drăguț. Lady îl favorizase de mult și era genial
interpretat de francezul care fusese singurul lui adevărat
concurenții săi. Oriunde mergeau, erau laude puternice.

Nash, văzându-i lângă el, a venit înclinându-se în fața lor.
Herttua și Teikari au schimbat câteva cuvinte deoparte.

— Am niște informații despre ticălosul ăla în seara asta, șopti Nash. "El
a stat întins într-o casă de țară până ieri, când a decedat
de acolo cu oamenii lui sălbatici.»

"Ați luat vreo măsură?" întrebă ducele.

„Paisprezece polițiști sunt de pază afară, nu se poate apropia
în raza de tragere. Dacă îl văd, arestați-l imediat și nu
gașca lui de bandiți îl poate ajuta puțin. A fost indecent
a jurat că va fi aici la ora nouă în seara asta, nu-i așa?

— Așa a spus el și se mută rapid, domnule.

— Este exact ora nouă.

„Întreabă dacă a fost întâlnit.”

"Cu plăcere." Nash îi făcu semn unui servitor și șopti ceva
in loc de asta.

Mulți rătăciseră în jurul acești domni aparent ca să audă
chemarea lor. Cei care au prins un cuvânt,
au povestit pe furiș ce auziseră și acest discurs reținut,
care confirma un zvon vag că Beaucaire va încerca să apară
aici în seara asta, a făcut întreaga seară plăcută, interesantă
tensiune. Prințul francez, ambasadorul și convoiul lor au fost
anunțați.
Deși compania asamblată era decentă, totuși era curioasă,
și s-au înghesuit literalmente să-i vadă pe noii veniți. Lady Mary era
palid și a devenit mai palid pe măsură ce oamenii o înghesuiau
in jurul lui. Ea aruncă o privire emoționantă către duce, iar el se
încruntă
să-l împingă departe de mulţime.

„Așteaptă aici”, a spus el. „Îți aduc un pahar de vin.” El
a dispărut. Nu s-a gândit să-și ia un scaun. a simțit Lady Mary
simțindu-se din ce în ce mai slab, a căutat un loc unde să stea și apoi
a observat
că se afla la uşa unei camere laterale. Oamenii s-au dat înapoi
pentru a face loc delegaţiei franceze şi s-a înghesuit din nou. El
a deschis ușa și a intrat în camera laterală.

În cameră stăteau doar doi domni, jucându-se în pace
cărți la o masă. Au ridicat privirea când venea
în. Domnii erau Beaucaire și Molyneux. exclamă el, lăsându-se pe spate
de perete și și-a apăsat mâna pe piept. Beaucaire, deși palid și
slab, îi adusese un scaun înainte ca Molyneux să poată
se amestecă.

"Domnisoara -"

„Nu te băga cu mine!” spuse asta, cu o groază atât de tremurătoare în
glas,
că s-a oprit. — Domnule Molyneux, sunteţi într-o companie ciudată!

— Domnişoară, răspunse Molyneux, înclinându-se la fel de adânc în faţa
lui Beaucaire
lui: „Consider că prezența voastră amândoi este cinstea mea.”

„O, ești nebun!” strigă batjocoritoare Lady Mary.

„Acest domn m-a onorat cu încrederea lui, domnișoară”, a răspuns
el.

»Ai de gând să te arunci în ruină? Nu este suficient scandal,
acea persoană este aici? Cum a intrat —»

— Scuzaţi-mă, domnişoară, îl întrerupse Beaucaire. „Am spus că voi
veni. Domnul
Molyneux a fost destul de amabil să se ocupe de el pentru mine

stăpânul majestății sale Winterset și cei paisprezece prieteni ai săi
În ceea ce privește Nash.”

– Nu știi, iar doamna se întoarse cu înverșunare către domnul Molyneux,
» că va fi dat afară de îndată ce voi părăsi această cameră.
Vrei aceeași soartă? Pentru dumneavoastră, domnule, pentru că sunt
mereu
considerându-te un om onorabil, îţi voi da o şansă
salvați-vă de disprețul – și – de întemnițarea tovarășilor voștri.
Lasă-l să iasă pe furiș pe un drum înapoi, iar apoi poți oferi
imi bratul tau si mergem in camera alaturata ca nu
nu s-ar fi întâmplat nimic. Vino, domnule...

"Domnisoara -"

„Domnule Molyneux, nu vreau să aud nimic despre partenerul
dumneavoastră.
Dacă nu v-aș fi văzut împreună la masa de joc, m-aș fi gândit
că era slujitorul tău. Veți accepta oferta mea ieftină, domnule?

– Domnișoară, în noaptea aceea nu v-am putut spune...

– Îl poți informa pe nobilul tău prieten, domnule Molyneux
Am auzit apoi tot ce avea de spus; că am
cândva a fost o mare onoare să aud mărturisirea înălțimii sale.»

„O, este nobil să-l batjocorești pe unul din cauza nașterii lui,
domnișoară? Ah, nu!
Există un om în țara mea care spune un lucru remarcabil: omul nu
fii tatăl lui, dar el însuși”.

„Poți să-i spui prietenului tău, domnule Molyneux, că a făcut-o cândva
posibilitatea de a se apăra împotriva acuzațiilor; că a spus tot...»

»Că am spus tot ce am avut puterea să spun atunci. domnisoara,
n-ai văzut, – ceea ce era așa cum trebuia să fie – că o anume viespe
mare
mă înțepase. Nu prea rău, doar o mică zgârietură. Dar,
Domnișoară, eram amețit și luna mi se învârtea în ochi pe pământ. Nu
puteam da
ca viespea aceea să observe că mă înțepase. Și asta a fost de ajuns
să-ți spun doar ce aș putea și să stau în picioare până el
plecase pe drumul lui. În plus, aveam și alte motive. Oh, al tău
trebuie sa ma crezi! L-am trimis după domnul Molyneux și i-am spus
cu el totul pentru că a fost politicos cu tânărul francez și
Pot avea încredere în el. Am încredere și în tine, domnișoară, de mult
timp
– și v-aș fi spus tuturor, a fost doar – acesta este ideea
pentru partea romantică, aventuroasă! Mă crezi? Totul este așa
afla acum. Mă credeți, domnișoară?”

Acesta nici nu s-a uitat la el. Beaucaire îi făcu semn și ridică mâna
spre el. „Nu există vreo încredere...” rosti el timid, dar
apoi întreruptă. Doamna a tăcut, a stat ca o statuie,
gratia sa Overlook.

»Dacă nu credeai că sunt un trădător, dacă nu am fost niciodată
a spus că sunt Chateaurien; dacă aş fi fost domnul Beaucaire
în acea poveste pe care ți-au spus-o, dar fără taxă
dispoziție, tocmai a fost un om onorabil, un _om_, acel om care
știai cine este _pentru el însuși_, ai vrea –” încercă el să păstreze
vocea lui calmă, dar văzând frumusețea strălucitoare a fecioarei,
parcă spiritul i-ar fi fost asuprit și bâjbâia cu tremur
gulerul degetelor. »M-ai fi lăsat să călăresc atunci
lângă tine în noaptea aceea cu lună?” Privirea lui Lady Mary îl dădu
deoparte de parcă
ar fi trecut cu vederea vreun servitor sau piesă de mobilier. Beaucaire
era
într-un costum frumos și cu mai multe insigne de cavaler sclipind pe
piept?
Lady Mary nici măcar nu i-a acordat atenția pe care ar trebui să o aibă
a observat-o.

»Domnișoară – am onoarea să vă întreb: dacă ați fi știut,
că acel Beaucaire era un om onorabil, deși de naștere ieftină,
vrei –»

Lady Marya făcu bofă instinctiv, în ciuda posturii ei
rigid și rece. Urmă un moment de tăcere.

– Domnule Molyneux, spuse Lady Mary, în ciuda indecenței dumneavoastră,
că vei permite slujitorului să-mi vorbească, eu îți voi oferi pe
ultimul
o șansă de a ieși din această cameră fără profanare. Vrei să oferi
brațul tău pentru mine?”

– Scuzaţi-mă, doamnă amabilă, spuse Molyneux.

Beaucaire se aşează pe un scaun. Capul i s-a înfundat și al lui
braţul îi era întins pe masă. Încetul cu încetul, cu forța, s-a întors
spre ea
lacrimi în ochi și două picături limpezi se rostogoleau pe tânăr
pomeții.

„Și oamenii vii pot fi doar – _nume_!” spuse domnul
Beaucaire.

CAPITOLUL ŞASE

Winterset nu a mai întâlnit-o pe Lady Mary la locul stabilit. El a
presupus
după care s-a dus la compania lui Lady Rellerton şi a pus jos un pahar
de vin
deoparte. Apoi s-a apropiat de ambii oaspeți pentru a-l saluta pe
prinț,
care era un băiat vesel de șaptesprezece ani, dar drăguț ca o fată.
Așa stătea marchizul de Mirepoix – Un om calm și serios

— alături și înconjurat de un grup de oameni mari, inclusiv Nash, desigur
a fost citit. Nash s-a bucurat că oaspeții nu sosiseră de o săptămână
mai devreme, când el și Bath l-ar fi prins pe cel mare
de necunoaștere a nobilimii franceze — în susținerea că
un fost frizer din Mirepoix cu mare stima.

„Este norocos că omul a dispărut", îi spuse el liniştit lui Winterset.

„Mulțumește-mi pentru asta", a răspuns el.

Un servitor a cerut să vorbească cu domnul Nash. Seful politiei
a trimis vestea că Beaucaire a venit cu veacuri în urmă
de la o ușă laterală. Se presupunea că domnul Nash știa despre asta, iar el nu știa
un francez fiind capturat în timp ce domnul Molyneux era cu el
și și-a asumat responsabilitatea pentru asta. Cu faţa periată a domnului Nash
se auzi o expresie de uimire atât de imensă, încât ducele se întoarse spre el
îngrijorat.

— Nemernicul e aici, iar Molyneux a înnebunit!

Bantison, care tocmai se repezise la ei, a anunțat: „Da,
el este în casă, iar dacă vrei să știi unde, o să spun — acolo
în sala de jocuri. L-am văzut prin ușa întredeschisă.»

„Ce trebuie făcut?" întrebă Nash.

»Conetabili care urmează să fie trimiși —»

"Nu Nu! O grămadă de polițiști? Ar fi un scandal!"

„Nu, ascultă!" spuse ducele. „Aleg câțiva domni,
O să le explic, îl vom închide și îi vom scoate pe polițiști
mâinile. Nu se observa nimic. Rămâi aici pentru a ține companie Beaujolais
iar lui Mirepoix. Vino, Bantison, ia Townbrake cu tine și
Harry Rakell. Îi caut pe alții."

Trei minute mai târziu, grația ei Winterset a deschis ușa sălii de jocuri
pe spatele lui. A închis-o din nou când toți însoțitorii lui au fost
a intrat.

— Ah, remarcă Beaucaire. „Șase oameni mari." Ducele era uimit
văzând pe Lady Mary.

Dar această expresie de indignare nu dispăruse încă și s-a calmat
l. I-a oferit Lady Mary brațul să o escorteze
la usa. „Voi primi onoarea?"

»E mai bine dacă merg mai târziu. Acum ar atrage atenția.»

— După cum îți place, Lady of Mercy, răspunse Winterset vesel. "Și

acum, ticălos nerușinat, începu el, întorcându-se către Beaucaire, dar se uită înapoi uimit. »Doamne binecuvântează! Câinele acela a comis o crimă
și a jefuit vreun prinț regal!” A uitat-o pe Lady Mary
în acceleraţiile sale de prezenţă. „Prindă bărbatul!” el a strigat. "Profită
acele insigne de pe el!”

a intervenit Molyneux. "Un cuvânt!" el a strigat. „Doar un cuvânt, înainte
faci ceva ce vei regreta pentru tot restul vieții!”

— Sau lasă-l pe domnul Winterset să vină singur! râse Beaucaire.

„Te aștepți să mă lupt cu frizerul — fără mănuși
in mainile tale?"

»Cred că nu se așteaptă ca domnul să se bată cu cineva.
Crezi că m-aș lupta cu tine? De aceea a fost
Mi-am avut servitorul la îndemână în noaptea în care ne-am întors. ma lupt
tare cu oricine — dar nu mi-aș murdar niciodată mâinile —»

„Închide-i gura murdară cu insignele lui de cavaler!” strigat
duce.

Dar Molyneux încă i-a reținut. „O clipi din ochi”, strigă el.

— Domnule Winterset, spuse Beaucaire. "De ce i-ti este frica? Tu faci calcule viclene. Domnul Beaucaire ar fi de încredere. Dar un trădător care
tu insuti dezvalui. Nu? N-am intenționat niciodată să exprim
acel secret. Nu m-ai eliberat de promisiunea mea.”

„Spune ce vrei”, a răspuns ducele. »Spune atâtea minciuni
pe măsură ce te ridici. Ai cinci minute să pleci
în intimitate.”

„Deci mă eliberezi de jurământul meu de tăcere? Haha! Desigur!
Domnișoară, se înclină el lady Mary, am onoarea să vă întreb
să părăsesc această cameră. Veți primi informații detaliate
de onoarea unui nobil francez, dacă aceștia sunt prietenii tăi
ei ucid”.

»Care franceza?» râse Bantison.

„Încă îndrăznești să apari cu astfel de pretenții?” strigă domnul
Townbrake »Să știi atunci, frizerie, că stăpânul tău,
marchizul de Mirepoix, este în camera alăturată.»

Molyneux scoase un oftat de uşurare. — Să... Se întoarse
Spre Beaucaire.

Tânărul a râs și a spus: „Roagă-l să vină aici imediat.”

„A fost mai mult decât nepoliticos!” exclamă Bantison, când Molyneux

a fugit.

— Acum s-ar putea să o vezi pe gazda domnului Beaucaire, spuse Lady Beaucaire
Pentru Mary. „A fost adevărat ce ți-am spus în noaptea aceea. am venit Din Franța în anturajul lui, pașaportul meu spune că am fost al lui frizerul lui. Apoi am venit la Bath să mă joc și astfel să ucid timpul și
plictiseala exilului. Dar când oamenii au auzit că am fost slujitor în cărţi, ei veneau la mine numai în secret, iar printre ele era unul — m-a eliberat de jurământul meu de tăcere — pe care l-am primit știe ceva ce probabil nu vrea să-i spun. eu am
a fost cam greu să ajungi la obiect. De ce am făcut asta? Ei bine - este
treaba mea. Apoi l-am pus să mă ajute să mă deghiz — nu
dar scoțând masca, pentru că nimeni de aici nu mă cunoștea,
Mi-am dat jos peruca neagră și am apărut din nou ca mine — și
deci am devenit domnul Chateaurie: castelul inexistent. Dar omul acela pe care l-am folosit ca ajutor, acest Winterset, el...»

„Macar trebuie să neg aceste acuzații?” întrebă ducele.

— Nu, spuse Lady Mary cu o voce obosită.

„Să vă spun de ce a trebuit să fiu „Viktor” și „Beaucaire”
și „Chateaurien” și nu aș putea să par să fiu cine sunt cu adevărat?''

»Pentru a-i evita pe politabili si pe toti creditorii tai de la brici si
de săpun, rânji lordul Townbrake.

"Nu, domnule. Am un văr în Franța care uneori este
temperat și nu își lasă întotdeauna rudele să facă ceea ce nu vrea
Vă rog -"

Aici a fost întrerupt de un murmur de voci în afara ușii.

Ușa s-a deschis și tânărul conte de Beaujolais intră și sări
până la gâtul lui Beaucaire.

— Philippe! strigă el: „Frate, am venit să te iau
înapoi."

Marchizul de Mirepoix l-a urmat și s-a închinat la ce
cel mai respectuos. Dar Beaucaire o apucă din suflet
în ambele mâini. Molyneux a intrat cu domnul Nash și a închis
usa.

„Cele mai calde felicitări ale mele”, a spus marchizul. »Acum nu mai este motiv
pentru a folosi o parolă.»

— Ești o gazdă bună, spuse Beaucaire, bătându-l pe umăr. „Eu
Am înțeles. Curierul a sosit fericit. Și am primit
Îmi pare rău. Dar am uitat situația.» Se întoarse către Lady Mary

jumătate. Asta începea să tremure considerabil. »Tu, cea mai frumoasa dintre toate
Despre frumusețea Angliei”, a spus el, când ambii domni erau adânci
s-a înclinat ca răspuns la curtarea doamnei: „Pot să am onoarea să vă prezint”.
la Lady Mary Carlisle de către Alteța Sa Contele de Beaujolais. Copertina
de Mirepoix are deja această onoare. Lady Mary a fost foarte bună cu mine
spre, prietene. Acum trebuie să mă ajuți să exprim cine
Chiar sunt. Domnișoară, domnilor, aveți un moment?”

– Henri, se întoarse el către tânărul Beaujolais, sper că da.
ai fi participat la această mascarada – eu am
distracţie!" Vocea lui suna veselă, dar era tristețe în ea
subton. A încercat să vorbească cu toți cei prezenți, dar încă se uita
numai Lady Mary. Acest aspect, la rândul său, i-a fost complet atașat
taină și mare farmec, dar însăși doamna tremura din ce în ce mai mult.
„Sunt un actor grozav, Henri. Domnii ăștia cu greu sunt nemișcați
sigur că nu sunt slujitor! Și tocmai eram condus
afară pentru că fusesem frizer!'

"În nici un caz!" exclamă ambasadorul. „Nu a fost fericit cu mine.
Mintea lui era îndreptată spre țări străine.”

»Haha! draga Mirepoix! Și chiar mai bine! Într-o noapte a trebuit
lupta cu unii dintre prietenii domnului Winterset și câteva doamne și
cavalerii o vedeau, dar tot cred că eram eu
servitor. Oh, sunt un actor grozav! Cert este că în Franța
fiecare moukka cunoaște un lord înalt. Englezii sunt
despre oamenii ciudați de care se încăpățânează să se lipească de obsesia cuiva
fermecat – ceea ce poate fi o caracteristică valoroasă. Dar bunul meu prieten
Molyneux aici, mi s-a adresat politicos doar atât,
că am fost bărbat și deci că el însuși este mereu cavaleresc. eu
Am auzit spunându-se că bunicul său patern era francez.
Așa că l-am trimis după el și i-am spus totul, și el
mi-a oferit acces aici în seara asta ca să pot veni să mă întâlnesc
Prietenii mei.

»Le-am pomenit acestor domni ceva despre un văr de-al meu care se străduiește
să se amestece în treburile rudelor lor. Ei bine, domnul acela a vrut asta
Ar fi trebuit să mă căsătoresc cu o femeie bună și bună, foarte nobilă și
frumos si amabil.» Tânărul conte de lângă el se uită puțin
surprins de aceste cuvinte, dar apoi păru să se cufunde în seriozitate
gânduri. »Din păcate, am fost o bufniță. Mi-am jurat virginitatea
cine și când vreau, sau, de asemenea, dacă vreau să rămân singură. Aceasta
femeia este neobișnuit de atrăgătoare și de bună și, de fapt, foarte bună pentru mine
atașat – de ce n-aș spune asta? Sunt mândru de asta. Ea este
foarte loial și iertător și blând. El ar fi la fel

am crezut, deși eram un slujitor. Dar eu! am fost
vite cu cap de bufniță, fără emoții, fără suflet. Nu aș putea da o
valoare
pentru astfel de proprietăți atunci. Eram atât de tânăr atunci...
în iunie. Și i-am spus vărului meu: „Nu, îl iau eu însumi
Aleg'. „Nebun”, a spus el, „e făcut pentru tine. Eu nu
Sunt mai inteligent decât tine? Și s-a supărat, iar când are o mare
influență în Franța, a fost în curând informat că intenționează să mă
trimită
la Vincennes și a trebuit să fug până la mânia lui
s-ar condensa. Bunul meu prieten Mirepoix tocmai era în drum spre
Londra. El
a îndrăznit mult pentru mine. Frizerul lui a murit chiar înainte
exces și am călătorit ca un biet frizer. Dar vărul meu când el
este pe el, trebuie să-ți fie frică chiar și aici, în Anglia, iar eu nu
puteam
produce Mirepoix'lie plictiseli. Nu am ajuns să fiu cunoscut,
înainte ca vărul meu să fie gata să râdă de toată treaba. Și ai putea
găsi spioni. Așa că mi-am schimbat din nou numele și am venit la Bath
a juca pentru distracție – întotdeauna mi-a plăcut să mă joc. Dar trei
zile
apoi marchizul mi-a trimis vestea că fratele meu, care știa unde
Eram, venisem din Franța, aducând vestea că vărul meu s-a împăcat.
Are nevoie de mine pentru micul lui teatru, nu pot juca fără
pe mine. Nu trebuie să mă căsătoresc cu fata aia. Toate
este uitat dacă mă întorc, iar fratele meu și de Mirepoix au venit la
Bath
să mă felicite.»

„Încă un cuvânt, și apoi am terminat. Eu, am spus că știu unul
secret și l-am folosit pentru a forța un bărbat să livreze
ca eu să intru în cercul nobilimii – dacă nu voia să fiu
a spus secretul. M-a eliberat de promisiunea mea. Prietenul meu,
Nu am vrut să-l aduc pe om la ruină. nu am fost primit.
Domnul Nash m-a dat afară. Nu am avut alt sfat dar
să profite de acel om. Și i-am spus: Ia-mă cu tine
la balul lui Lady Malbourne ca „Chateaurien”. am aruncat
peruca mea, mi-am ras mustata si in acelasi moment am fost la
Chateaurien's...
ducele unui castel inexistent. Haha! Înțelegi?"

Comportamentul tânărului s-a schimbat brusc. A devenit mândru,
amenințător. El
întinse mâna și făcu semn lui Winterset. »Acum nu mai sunt „Beaucaire”,
domnilor. Sunt superior francez. Omul care m-a adus la tine
la saloanele voastre cu preţul onoarei lui, şi care apoi, pentru a fi
liber, a trădat
eu, sunt acel nenorocit de laș, acel jucător de noroc!

Winterset încercă să forțeze râsul. Toți cei din jurul lui
s-a retras de la el ca de ciuma. "Limba franceza
aristocrat!" se răsti el, furios și totuși neliniştit. "Eu nu
stii cine esti Ascunde-te în spatele atâtor panglici și farmece
tot ceea ce! Vreau să știu numele bărbatului care îndrăznește să acuze
eu pentru asa ceva!"

— Domnule! strigă de Mirepoix tăios, făcând un pas spre el.
Dar s-a oprit brusc. S-a înclinat adânc și decent,
mai întâi tânărului francez, apoi Lady Mary și alții.
„Permiteți-mi, Lady Mary și domnilor, să vă prezint
acestui domn care este înălțimea sa regală de Valois
Prințul Louis-Philippe, Duce de Orléans, Duce de Chartes,
Duce de Nemours, Duce de Montpensier, Casa Regală
primul prinț, primul prinț al Franței, infanterie franceză
General-locotenent, guvernator al Dauphiné, cavaler al Centurii de Aur,
Ordinul Notre-Dame, Ordinul Carmelitilor și Ierusalim
fiind Mare Maestru al Ordinului Sfântului Lazăr și cel mai creștin al său
maiestatea sa, Ludovic al XV-lea, vărul regelui Franței.»

— Are doar câteva dintre numele fratelui meu, şopti Henri de Beaujolais
la Molyneux. »Bătrânul Mirepoix nu este slab la minte, ci puternic
o persoană îi ia două zile pentru a le enumera. imi asum asta
că Winterset știe acum cine l-a acuzat.

„Castel inexistent!” strigă Teikari Nash și se sprijini de sprijinul lui Bantison
Bine ati venit.

— Ducele de Orleans va primi o somație de la mine într-o oră! rostit
Winterset se întoarce. Fața lui era aproape neagră
de furie și rușine.

„Am spus că nu vreau să-mi poluez mâinile atingându-te”,
răspunse tânărul. »Dacă-mi trimiți o citație, nimeni
domnul meu ia-l să aducă. Oricine ar fi făcut asta ar primi o biciuire
De la François.”

S-a dus la Lady Mary și s-a așezat lângă ea. Fecioara a lăsat capul în jos
jos și și-a întors fața. Părea să aibă dificultăți de respirație
iar el s-a rezemat greu de scaun. — Prinț, mormăi el
șoptind, »poți — să mă ierți? Am făcut -
mare greșeală. Iartă-mă!"

"Scuzați-mă?" răspunse Louis-Philippe, iar vocea lui părea una
la fel de zdrobit ca fecioara, dar a continuat mai încrezător: »Nu asta e
nimic - absolut nimic. Există doar unul - doar unul
— în întreaga lume, asta nu m-ar fi tratat așa
ai tratat Mă duc la el să mă pocăiesc. știi
Henry? Nu mă voi întoarce doar pentru că regele este al meu
împăcat. Vin _să-i mulțumesc_. mă căsătoresc
cu mademoiselle, verișoara noastră. Prietene, te rog felicită-mă.»

»Chiar dacă regele nu-l obligă!» strigă tânărul Henri.

„Henri, ai chef să te lupți cu mine?” spuse fratele său
brusc. „Crezi că regele Franței este mai înțelept decât mine?”

Și-a oferit brațul Lady Mary.

»Doamna este obosită. Să fiu onorat?”

El a escortat fata până la uşă, iar mâna ei a tremurat în a lui.
Un mănunchi de petale de trandafiri uscate a căzut din hainele unuia dintre ei,
care se întindeau pe permanno din spatele lor. Louis-Philippe a deschis ușa,
iar splendoarea coroanelor a luminat marea mulțime a celor care se întorceau spre ea
chipuri curioase. Se auzi un foşnet puternic de voci şi în mijlocul foşnetului
Auzeam cântatul de viori, de un francez amabil
pe tonul unui cântec despre un băiat rătăcitor.

Se înclină adânc în timp ce se uita lady Mary Carlisle, Frumusețea Baiei
tare, strălucitor, a trecut încet pe lângă el și a ieșit
din camera.